# YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

25 päivänä marraskuuta 2003 *

Asiassa T-286/02,

**Oriental Kitchen SARL**, kotipaikka Choisy-le-Roi (Ranska), edustajanaan asianajaja J.-J. Sebag,

kantajana,

vastaan

**sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV)**, asiamiehinään B. Lory, O. Waelbroeck ja O. Montalto,

vastaajana,

jossa väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

**Mou Dybfrost A/S**, kotipaikka Esbjerg N (Tanska), edustajanaan asianajaja T. Steffensen,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ja jossa kantaja on nostanut kanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) neljännen valituslautakunnan 28.6.2002 tekemästä päätöksestä (asia R 114/2001-4), joka koskee kansallisten MOU-tavaramerkkien haltijan väitettä sitä vastaan, että merkki KIAP MOU rekisteröidään yhteisön tavaramerkiksi,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood sekä tuomarit J. Pirrung ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: hallintovirkamies D. Christensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 23.9.2003 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

**tuomion**

## Asian tausta

1 Kantaja teki 29.9.1998 yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, nojalla yhteisön tavaramerkkiä koskevan rekisteröintihakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (jäljempänä virasto).

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki KIAP MOU.

3 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 29 ja 30, ja ne vastaavat tavaraluokittain seuraavaa kuvausta:

— luokka 29: "Liha, kala, siipikarja ja riista, lihauutteet; säilötyt, kuivatut ja umpioidut hedelmät ja vihannekset; hyytelöt, hillot; munat, maito ja muut maitotuotteet; ravintoöljyt ja -rasvat; liha-, kala-, siipikarja- ja riistasäilykkeet; pikkelsit, pienet salamimakkarat; vihannespohjaiset valmisateriat (tai einekset); lihapohjaiset valmisateriat (tai einekset); kalapohjaiset valmisateriat (tai einekset)"

— luokka 30: "Taikina-, pasta- tai riisipohjaiset valmisruoat".

4 Tämä hakemus julkaistiin 4.10.1999 Yhteisön tavaramerkkilehden numerossa 78/99.

5 Mou Dybfrost A/S (jäljempänä väliintulija) teki 4.1.2000 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan nojalla väitteen haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kaikkien tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden osalta. Se vetosi väitteen tueksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun

sekaannusvaaraan. Väite perustuu useisiin aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin, joiden haltija väliintulija on, eli erityisesti seuraaviin:

— sanamerkki MOU, joka on rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa 18.8.1995 numerolla 1524701 tavaroille "Liha, kala, siipikarja ja riista, lihauutteet; säilötyt, kuivatut ja keitetyt hedelmät ja vihannekset; liha-, kala-, hedelmä- ja vihanneshyytelöt, hillot; munapohjaiset tuotteet; maitotuotteet; jogurtti ja maitojauhe; ravintoöljyt ja -rasvat; liha- ja kalasäilykkeet; keitot, liemet, lihaa sisältävät keitot, pataruoat; lihapyörykät, luuydintä sisältävät pyörykät, kasvispyörykät; pelkästään tai osittain lihaa, kalaa, siipikarjaa, riistaa, kasviksia ja/tai hedelmiä sisältävät valmisateriat; makkarat ja makkarapohjaiset tuotteet; hampurilaiset", jotka kaikki kuuluvat luokkaan 29

— sanamerkki MOU, joka on rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa 18.8.1995 numerolla 1524702 tavaroille "Saago; jauhot ja viljavalmisteet; leipä, leivonnaiset, jäätelöt, suola, sinappi, etikka; mausteet, jäädytettävät nesteet; jauhot pyöryköiden valmistukseen; korput; pelkästään tai osittain pastaa, riisiä, maissia, jauhoja ja/tai viljapohjaisia valmisteita sisältävät valmisateriat — — kastikkeet ja salaatinkastikkeet; hampurilaissämpylät", jotka kaikki kuuluvat luokkaan 30.

6 Viraston väiteosasto totesi 11.12.2000 tekemässään päätöksessä (jäljempänä väiteosaston päätös), että näiden kahden Yhdistyneessä kuningaskunnassa rekisteröidyn aikaisemman tavaramerkin perusteella on katsottava, että kyseiset tavaramerkit ovat keskenään samankaltaisia ja että kyseiset tavarat ovat samoja tai keskenään samankaltaisia ja että niiden välillä on näin ollen sekaannusvaara. Väiteosasto hyväksyi siksi väitteen ja hylkäsi hakemuksen tavaramerkin rekisteröimiseksi näille tavaroille.

7 Kantaja valitti 26.1.2001 virastossa väiteosaston päätöksestä asetuksen N:o 40/94 59 artiklan nojalla.

8 Viraston neljäs valituslautakunta hylkäsi valituksen 28.6.2002 tekemällään päätöksellä (asia R 114/2001-4; jäljempänä riidanalainen päätös), joka annettiin valittajalle tiedoksi 5.8.2002. Valituslautakunta katsoi lähinnä, että aikaisempien tavaramerkkien ja haetun tavaramerkin välillä on sekaannusvaara sen vuoksi, että kyse on samoista tavaroista ja että kyseiset merkit ovat ulkoasun ja lausuntatavan osalta samankaltaisia ja että keskivertokuluttaja Yhdistyneessä kuningaskunnassa ei osaa laosin kieltä ja pitää siksi sanaa mou pelkästään keksittynä sanana.

## Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

9 Kantaja on nostanut nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 23.9.2002 jättämällään kannekirjelmällä. Virasto on jättänyt vastineensa 3.3.2003 ja väliintulija väliintulokirjelmänsä 4.3.2003.

10 Suullinen pääkäsittely pidettiin 23.9.2003 niin, ettei kantajan edustaja ollut läsnä eikä kantaja esittänyt poissaololleen syitä.

11 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— muuttaa väiteosaston päätöstä

— hylkää väliintulijan väitteen

— vahvistaa, että tavaramerkkiä KIAP MOU koskeva hakemus on hyväksyttävä

— velvoittaa väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Virasto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää tutkimatta ne kantajan vaatimukset, jotka koskevat väiteosaston päätöksen muuttamista, väitteen hylkäämistä ja sen vahvistamista, että riidanalainen tavaramerkkihakemus on hyväksyttävä

— muilta osin hylkää kanteen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— pysyttää riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

**Riidanalaisen päätöksen kumoamista koskeva vaatimus**

14 Kantaja on vedonnut kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan virheellistä soveltamista.

*Asianosaisten ja väliintulijan lausumat*

15 Kantaja esittää, että elintarvikkeet eli tässä tapauksessa lähinnä lihajalosteet, joita kantaja valmistaa ja jakelee, on yksinomaan tarkoitettu indokiinalaisille asiakkaille (vietnamilaisille, laosilaisille, thaimaalaisille ja kiinalaisille). Näihin tuotteisiin kuuluu paistettu siankamara, joka on indokiinalainen erikoisuus, jota kantaja myy fantasianimellä KIAP MOU.

16 Kanteeseen liitetyn asiantuntijakertomuksen mukaan laosin ja thain kielillä substantiivi mou tarkoittaa sikaa, kun taas adjektiivi kiap merkitsee rapeaa, joten yhdistelmä kiap mou tarkoittaa rapeaksi paistettua siankamaraa tai rapeaa sikaa.

17 Kantaja päättelee tästä, että asianomaisessa asiakaskunnassa eli Länsi-Euroopassa asuvien indokiinalaisten keskuudessa merkki MOU ymmärretään niin, että sillä yksinomaan kuvaillaan tuotetta, joka on näiden henkilöiden ruokavalion olennainen osa. Tällainen merkki ei siksi voi saada tavaramerkkisuojaa.

18 Kantajan mukaan sanan kiap lisääminen sanaan mou johtaa sen sijaan siihen, että merkki KIAP MOU on siinä määrin omaperäinen, että se voidaan rekisteröidä yhteisön tavaramerkiksi.

19 Kantaja esittää edelleen, että merkki KIAP MOU eroaa niin paljon merkistä MOU, että kyseiset tavarat voidaan yksilöidä tätä merkkiä käyttämällä.

20 Kantaja katsoo näin, että riidanalainen päätös on kumottava ja että on vahvistettava, että riidanalainen tavaramerkki voidaan rekisteröidä.

21 Virasto ja väliintulija esittävät lähinnä, että valituslautakunta on soveltanut oikein yhteisön tavaramerkkilainsäädäntöä ja sitä koskevaa oikeuskäytäntöä ja päättänyt perustellusti, että kyseisten tavaramerkkien välillä on sekaannusvaara asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla, minkä vuoksi kanne on hylättävä.

*Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta*

22 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan haettua tavaramerkkiä ei aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta rekisteröidä, jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, sen alueen yleisön keskuudessa, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu, on sekaannusvaara. Sekaannusvaara sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä. Lisäksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan ii alakohdan mukaan aikaisemmilla tavaramerkeillä tarkoitetaan jäsenvaltioissa rekisteröityjä tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkkiä koskevan rekisteröintihakemuksen tekopäivää.

23 Sekaannusvaaran osalta siitä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, joka koskee jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) 4 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja 5 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, joiden sisältö vastaa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, ilmenee, että sekaannusvaara on olemassa, jos yleisö saattaa luulla, että kyseiset tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai mahdollisesti taloudellisessa etuyhteydessä olevista yrityksistä (asia C-39/97, Canon, tuomio 29.9.1998, Kok. 1998, s. I-5507, 29 kohta ja asia C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomio 22.6.1999, Kok. 1999, s. I-3819, 17 kohta).

24 Saman oikeuskäytännön mukaan yleisön keskuudessa olevaa sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisuutena ja huomioon on otettava kaikki tekijät, jotka ovat merkityksellisiä kyseisessä yksittäistapauksessa (asia C-251/95, SABEL, tuomio 11.11.1997, Kok. 1997, s. I-6191, 22 kohta; edellä 23 kohdassa mainittu asia Canon, tuomion 16 kohta; edellä 23 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 18 kohta ja asia C-425/98, Marca Mode, tuomio 22.6.2000, Kok. 2000, s. I-4861, 40 kohta).

25 Tämä sekaannusvaaran kokonaisarviointi merkitsee huomioon otettavien tekijöiden tiettyä keskinäistä riippuvuutta ja erityisesti sitä, että tavaramerkkien samankaltaisuus on vuorovaikutussuhteessa niiden tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuteen, joita varten nämä tavaramerkit on tarkoitettu. Niinpä kyseisten tavaroiden tai palvelujen vähäisen samankaltaisuuden saattaa korvata niitä varten tarkoitettujen tavaramerkkien merkittävä samankaltaisuus ja päinvastoin (edellä 23 kohdassa mainittu asia Canon, tuomion 17 kohta; edellä 23 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 19 kohta ja edellä 24 kohdassa mainittu asia Marca Mode, tuomion 40 kohta). Kyseisten tekijöiden keskinäinen riippuvuus on ilmaistu asetuksen N:o 40/94 seitsemännessä perustelukappaleessa, jonka mukaan on välttämätöntä määritellä samankaltaisuuden käsite suhteessa sekaannusvaaraan, jonka arviointi puolestaan riippuu muun muassa siitä, kuinka hyvin tavaramerkki tunnetaan markkinoilla, sekä samankaltaisuuden asteesta yhtäältä tavaramerkin ja merkin välillä ja toisaalta kyseisten tavaroiden tai palvelujen välillä.

26 Lisäksi sillä, miten kyseisten tavaroiden tai palvelujen keskivertokuluttaja ymmärtää tavaramerkit, on ratkaiseva merkitys sekaannusvaaran kokonaisarvioinnissa. Yleensä keskivertokuluttaja käsittää tavaramerkin kokonaisuutena eikä ryhdy tutkimaan merkin erilaisia yksityiskohtia (edellä 24 kohdassa mainittu asia SABEL, tuomion 23 kohta ja edellä 23 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 25 kohta). Tässä kokonaisarvioinnissa kyseisten tavaroiden keskivertokuluttajan oletetaan olevan tavanomaisesti valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen. On myös otettava huomioon se, että keskivertokuluttajalla on ainoastaan harvoin mahdollisuus verrata suoraan eri tavaramerkkejä, vaan hänen on turvauduttava siihen epätäydelliseen muistikuvaan, joka hänellä on tavaramerkeistä. On myös syytä ottaa huomioon se, että keskivertokuluttajan tarkkaavaisuusaste voi vaihdella kyseisten tavaroiden tai palvelujen tyypin mukaan (edellä 23 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 26 kohta).

27 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kyseiset kaksi aikaisempaa tavaramerkkiä on rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa, joka on siis asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisen kannalta merkityksellinen alue.

28 Lisäksi sekä ne tavarat, joita varten aikaisemmat tavaramerkit on rekisteröity, että ne tavarat, joita tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetaan, ovat päivittäistavaran luonteisia elintarvikkeita, jotka kuuluvat luokkiin 29 ja 30.

29 Tältä osin ei ole syytä ottaa huomioon sitä kantajan väitettä, jonka mukaan kantaja aikoo käyttää haettua tavaramerkkiä ainoastaan tiettyjä tavaroita varten eli erityisesti paistettua siankamaraa varten eikä siis kaikkia niitä tavaroita varten, joita tavaramerkkihakemus koskee.

30 Tältä osin on nimittäin korostettava sitä, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa sovellettaessa sekaannusvaaran arvioinnin on koskettava kaikkia tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettuja tavaroita. Jotta yhteisön tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden tai palvelujen luettelon rajoitus voitaisiin ottaa huomioon, tällainen rajoitus on tehtävä tiettyjen erityisten menettelysääntöjen mukaisesti, eli hakemuksen muuttamista on haettava asetuksen N:o 40/94 44 artiklan ja yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 13 säännön mukaisesti (ks. vastaavasti asia T-194/01, Unilever v. SMHV (munanmuotoinen tabletti), tuomio 5.3.2003, Kok. 2003, s. II-383, 13 kohta). Näitä menettelysääntöjä ei kuitenkaan ole noudatettu tässä asiassa, koska kantaja ei ole hakenut näiden säännösten mukaisesti tavaramerkkihakemuksensa muuttamista.

31 Myöskään sitä kantajan väitettä ei ole syytä ottaa huomioon, jonka mukaan tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut tavarat on tarkoitettu yksinomaan kiinalaisille tai indokiinalaisille (vietnamilaisille, laosilaisille, thaimaalaisille) asiakkaille, jotka asuvat Länsi-Euroopassa.

32 Ensinnäkin virasto korostaa tältä osin perustellusti, että riidanalaisessa rekisteröintihakemuksessa ei ole esitetty mitään, minkä perusteella voitaisiin katsoa, että kyseiset tavarat on tarkoitettu yksinomaan tällaiselle asiakaskunnalle. Kantajan käyttämän sanamuodon yleisluonteisuuden perusteella on päinvastoin pääteltävä, että tavarat on tarkoitettu sellaisten elintarvikkeiden tavallisille keskivertokuluttajille, joita tarkoitetaan myös aikaisemmilla tavaramerkeillä. Viraston mukaan nämä tavarat jaellaan samoja myyntikanavia pitkin ja niitä myydään samoissa myyntipaikoissa samantyyppisille ostajille, mitä kantaja ei ole kiistänyt.

33 Toiseksi virasto on todennut myös perustellusti, että koska riidanalaisessa hakemuksessa ei ole esitetty mitään muita täsmennyksiä, pelkästään se, että sana mou merkitsee jotakin eräissä indokiinalaisissa kielissä ja että ilmauksella kiap mou viitataan näissä samoissa kielissä tavaroiden tiettyyn ominaisuuteen, ei mahdollista tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetun erityisen kuluttajaryhmän selvittämistä ja määrittämistä.

34 Joka tapauksessa on niin, että tämä kantajan väite ei vaikuta merkitykselliseltä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisen kannalta, koska — kuten virasto ja väitteentekijä ovat todenneet valituslautakunnan näkemyksen mukaisesti — tavaraluettelo on muotoiltu tavaramerkkihakemuksessa niin laajasti, että kyseistä tavaramerkkiä voidaan myöhemmin käyttää laajempia markkinoita varten eli aikaisemmilla tavaramerkeillä tarkoitettuja markkinoita varten.

35 Näin ollen sekaannusvaran kokonaisarviointia varten on otettava huomioon se, miten kohdeyleisö, joka muodostuu päivittäistavaran luonteisten elintarvikkeiden kuluttajista Yhdistyneessä kuningaskunnassa, ymmärtää kyseiset tavaramerkit.

36 Edellä esitetyn perusteella on tutkittava, miten valituslautakunta on vertaillut keskenään ensinnäkin asianomaisia tavaroita ja toiseksi kyseisiä merkkejä.

37 Ensinnäkin on todettava, että tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut tavarat ovat kiistatta samoja tai ainakin samankaltaisia kuin ne tavarat, joita varten aikaisemmat tavaramerkit on rekisteröity. Kuten virasto on todennut, nämä tavarat ovat luokkiin 29 ja 30 kuuluvia elintarvikkeita, jotka on määritelty yleisluonteisesti lähinnä toistamalla Nizzan luokituksen luokkaotsikoita. Kantaja ei myöskään sinänsä riitauta sitä, että kyseiset tavarat ovat samoja tai samankaltaisia. Lisäksi edellä on jo hylätty ne kantajan väitteet, jotka koskevat sitä, että haettua tavaramerkkiä käytettäisiin vain osalle tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetuista tavaroista, ja sitä, että kyseiset tavarat on tarkoitettu yksinomaan indokiinalaisille asiakkaille.

38 Toiseksi kyseisten merkkien osalta on syytä tuoda yleisluonteisesti esiin se, että kaksi tavaramerkkiä ovat samankaltaisia, kun ne ovat asianomaisen yleisön näkökulmasta ainakin osittain yhtäläisiä yhden tai useamman merkityksellisen seikan osalta (asia T-6/01, Matratzen Concord v. SMHV — Hukla Germany (MATRATZEN), tuomio 23.10.2002, Kok. 2002, s. II-4335, 30 kohta). Kuten yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, merkityksellisiä ovat ulkoasuun, lausuntatapaan ja merkityssisältöön liittyvät seikat. Lisäksi kahden tavaramerkin samankaltaisuutta koskevan arvioinnin on perustuttava tavaramerkeistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja huomioon on otettava erityisesti tavaramerkkien erottavat ja hallitsevat osat (edellä 24 kohdassa mainittu asia SABEL, tuomion 23 kohta ja edellä 23 kohdassa mainittu asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 25 kohta).

39 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että on lähdettävä siitä periaatteesta, jonka mukaan silloin, kun toinen sanamerkin kahdesta sanasta on ulkoasun ja lausuntatavan perusteella sama kuin aikaisemman sanamerkin ainoa sana ja kun nämä sanat eivät yhdessä tai erikseen tarkasteltuna merkityssisältönsä perusteella tarkoita mitään kohdeyleisölle, näitä tavaramerkkejä on kutakin kokonaisuutena tarkasteltuna tavallisesti pidettävä samankaltaisina asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

40 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on katsottava, että ulkoasun ja lausuntatavan perusteella sana mou on sekä aikaisempien sanamerkkien ainoa sana että toinen haetun tavaramerkin kahdesta sanasta (joista ensimmäinen on sana kiap).

41 Lisäksi merkityssisällön osalta, kuten edellä on jo todettu, kohdeyleisö muodostuu päivittäistavaran luonteisten elintarvikkeiden kuluttajista Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Tähän yleisöön kuuluvat henkilöt ovat erittäin suurelta osin englanninkielisiä. Sanat mou, kiap ja kiap mou eivät kuitenkaan tarkoita englannin kielessä mitään, eivätkä ne muistuta millään tavalla sellaisia englanninkielisiä sanoja, jotka merkitsevät samaa kuin kyseiset sanat merkitsevät laosin ja thain kielissä. Esitettyjen asiakirjojen tai kantajan lausumien perusteella ei voida myöskään päätellä, että ratkaiseva osa tästä yleisöstä osaisi riittävästi laosin tai thain kieltä ymmärtääkseen, mitä nämä sanat tarkoittavat näissä kielissä.

42 Tästä seuraa myös, että toisin kuin kantaja on väittänyt, kohdeyleisö ei myöskään ymmärrä sanaa mou niin, että sillä kuvaillaan niitä tavaroita, joita varten aikaisemmat tavaramerkit on rekisteröity. Kohdeyleisö mieltää tämän sanan keksityksi sanaksi, joka on lähtökohtaisesti erottamiskykyinen.

43 Koska tämä koskee myös sanaa kiap, on katsottava, kuten myös virasto on tehnyt, että näillä kahdella sanalla on kohdeyleisön silmissä sama vetovoima ja että kiap mou -yhdistelmässä nämä sanat ovat kohdeyleisön mukaan yhtä hallitsevia eikä sana mou menetä yhdistelmässä erottamiskykyään.

44 Tässä tilanteessa valituslautakunta on perustellusti todennut, että ne merkit, jotka muodostavat kyseiset sanamerkit, on katsottava samankaltaisiksi kunkin merkin kokonaisarvioinnin perusteella, kun huomioon otetaan erityisesti niiden erottavat ja hallitsevat elementit.

45 Edellä esitetyn perusteella kohdeyleisö saattaa ajatella, että sanamerkillä KIAP MOU varustetut elintarvikkeet ovat peräisin yrityksestä, joka on aikaisempien MOU-sanamerkkien haltija. Näin ollen kyseiset tavaramerkit ovat siinä määrin samankaltaisia, että niiden välillä voidaan katsoa olevan sekaannusvaara. Tämän vuoksi on hylättävä ainoa esitetty kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan virheellistä soveltamista.

46 Kanne on siis hylättävä, eikä ole tarpeen lausua niiden kantajan vaatimusten tutkittavaksi ottamisesta, jotka koskevat väiteosaston päätöksen muuttamista, väitteen hylkäämistä ja sen vahvistamista, että tavaramerkkihakemus on hyväksyttävä.

## Oikeudenkäyntikulut

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan viraston ja väliintulijan oikeudenkäyntikulut, koska ne ovat sitä vaatineet.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Forwood Pirrung Meij

Julistettiin Luxemburgissa 25 päivänä marraskuuta 2003.

H. Jung

kirjaaja

J. Pirrung

jaoston puheenjohtaja